

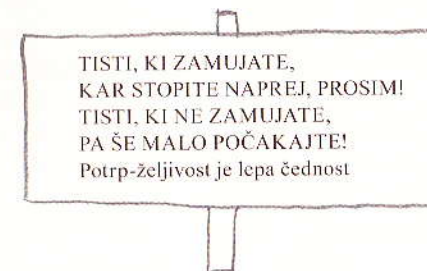
Šolski pravilnik

Kdo po takem urniku še lahko reče, da mora biti šola nujno mučna, naporna in suhoparna. Da se mora nujno začeti ob osmih in nič minut, ko zvonci na ves glas trošijo svoje glasilke in zahtevajo popolno zbranost. Da se je treba vsak dan po diktatu nadudlati kopico odvečnih imen, datumov in drugih podatkov, s katerimi se ne da narediti niti frače, kaj šele napumpati kolo.

Jasno je, da je šola lahko tudi prijetna, zabavna in živahna. Ampak takšna je šola v Topolovem med drugim tudi zato, ker smo otroci sami napisali pravilnik, v katerem je najvažnejše to, kako učinkovito ukrotiti odrasle in njihove nerazumljive zahteve. Takole izgleda naš pravilnik:

1. Šola je prostovoljno dnevno srečanje otrok v posebnih prostorih, imenovanih (m)učilnice, ki se vsak dan začne in tudi konča, razen takrat, ko se ne začne in ne konča, a takrat so počitnice. Ker se začne in konča, pomeni, da je šola prijazna, saj nam pušča še nekaj časa za druge dnevne obveznosti, kakršne so igranje, plezanje, skakanje, rolanje, kolesarjenje itn.
2. Šola se začne takrat, ko je v razredu najmanj 10 nezaspelih otrok. Če so otroci zaspali, imamo najprej uro pravljic in vaje iz spanja in prebujanja. Vsak lahko prinese v šolo svojo najljubšo blazino, ki jo bo uporabil v kritičnih trenutkih.
3. V šoli je otroke prepovedano siliti k čemerkoli, lahko pa jih neomejeno zabavate (najdlje do 14h). Dobra volja je edina epidemija, ki je v šoli dovoljena.
4. Domače naloge morajo otroke zabavati ali jih nasmejati. Otroci se ne smejo jokati zaradi šole, sicer lahko njihovi starši, če jih otroci pooblastijo, šolo tožijo. Če domače naloge otrok ne zabavajo, je otrokom dovoljeno, da jih sami naredijo smešne ali da jih osmešijo.
5. Nihče od otrok se ne sme učiti na pamet, razen če tako sam hoče ali če ga to zabava. Če pa otrok sam tako noče, naj raje vse pozabi in si pri tem zapomni, kaj je pozabil. Tako bo vedel vse, kar je potrebno. Učenje je kakor plezanje na drevo; z veje na vejo lahko napreduješ vodoravno ali navpično, lahko skačeš ali pa sediš na veji in bingljaš z nogami ali z glavo navzdol. Lahko pa ležiš na veji in opazuješ oblake.
6. Nihče ni tako odrasel, da ne bi mogel biti vsaj občasno malo otročji. Čim pa je malo otročji, nima nobene prednosti več pred nami, otroci, le več let, kar pa ni nobena posebna prednost.
7. Nikdar ne lajaj na otroke in jih ne božaj proti dlaki!

To smo torej izglasovali in zapisali, potem pa obesili na vhodna vrata. Ob vhodu šole pa nabili tablo z napisom:

Prednosti takšnega pravilnika so se kmalu pokazale.

Nenadoma smo lahko v učbenikih in zvezkih zamenjali nekatere besede, ki so se nam zdele nadležne ali premalo duhovite, in se pri tem sklicevali na člen 4. Otroškega šolskega pravilnika. Ko smo se pregovarjali okoli teh besed, smo si jih mimogrede zapomnili. In še znali utemeljiti njihove različne rabe.

Ko smo pri zgodovini preučevali Anglo-Saksone, so ti začasno postali nam ljubši *Anglo-Seksoni*. Njihova slavna preteklost je vpletena v nekakšno stensko preprogo-vezenino, ki pa so jo naredili Normani, ki so Anglo-Seksone premagali.

In ta strip v obliki tkanine – to smo danes ugotovili pri *Osnovah opazovanja in izumiteljstva* – se čisto dobro bere. Skoraj kot Asterix, le da ga med kakanjem ne moreš imeti na kolenih in ga listati, kar je malce neudobno. Oglledali smo si normanska bojevniška oblačila in ladje, ki so jih takrat gradili, da bi osvajali svet. Frače med orožjem nisem zasledil (to moram še preveriti). Lars je staknil vrsto živali, ki jih Darwin ni uvrstil v svoj sistem, in jih zdaj preučuje. Na pojedini so Normanom igrali njihovi *Beatlesi* – in to na glasbila, ki jih niti Ajša še ni videla. Viljem Osvajalec je bil car! Osvojil je Anglijo in sekal glave Anglo-Seksonom, precej jih je obležalo v spodnjem delu tegale tepiha. Našli smo tudi nekaj anglo-seksonskih nagecev. Zgodovino bi lahko razdelili tudi na zgodovino nagecev in zgodovino oblečenih. Ne vem, zakaj se tega še nihče ni spomnil. Nismo jim zaman dali ime Anglo-Seksoni in nismo zaman izumili predmeta, pri katerem iščemo nove, zanimive besede.

In kaj bi skrival, ta predmet je moja ideja.

Po koncu pouka sem vzel blokec in vanj zapisal nove pridobitve:

Anglo-seksoni	Pleme včasih oblečenih nagecv iz Anglije, ki so v spodnjem pasu tepiha iz bayeuxa izgubili glave in ne uporabljajo frač.
Autriche	[beri Otriš] – Avstrija po francosko. Nik mi je povedal, da je triche [triš] po francosko goljufija. Avstrija = au, goljufija. Očka se je zasmel, ko sem mu to povedal, in pripomnil: no, to pa da imenitno ozdaje prešernovi »goljufivi kači«! [premisli, kaj je hotel s tem reči!] p.s. Še nikovo dopolnilo: autruche [otrūš] – noj po francosko

Kako smo dodatno izboljšali urnik in vanj infiltrirali zgodovinesje

V šoli je prišlo do zapleta. Ker nikakor nismo našli skupne zgodovine Špancev, Škotinj, Dancev, Kitajk, Slovencev, Nemcev, Madžarov, Tunizijk itn., je bil naš zgodovinski predmet ogrožen. Ko pa sta se začela pregovarjati še Nik in Rea, ki sta brat in sestra iz Francije, smo spredvideli, da celo Francozi in Francozinje nimajo skupne zgodovine. Tako smo se odločili, da bomo zgodovino, ki je bila na urniku zapisana kot *zgodovinopisje*, za letos začasno umaknili z urnika in jo nadomestili z *zgodovinesjem*.

Psi živijo povsod, povsod imajo štiri noge, gobec, čekane in kožuh. Tudi rep imajo povsod, hočem reči, imajo ga zadaj, če jim ga ne pristrižejo. Povsod lajajo, dasiravno jih ne slišimo vsi enako. V slovenščini lajajo *hov-hov*, v albanščini *ham-ham*, v japonščini *wang-wang*, v italijanščini *bau-bau*. Vsak od nas je moral za začetek v svojem jeziku v nekaj stavkih opisati svojega psa ali sosedovo mrcino. Potem naj bi se dalje že znašli. Opise bi lahko razširili na pse v preteklosti in poiskali razmerja med psi in njihovimi gospodarji ali lastnicami. Lov je že takšna dejavnost, ki združuje vse: pse, vladarje,

ljudstvo in še kaj. Jefe je učiteljico dopolnil, da imajo Kanarski otoki ime po psih. Latinsko *Isla canaria* namreč pomeni otok psov in to ime so jim dali stari Rimljani.

Zakaj pa bi v zgodovino zmerom morali vstopiti skozi človeška vrata? Morda je zgodovina, ugledana skozi pasjo uto, bolj zanimiva! Lahko se celo zgodi, da na tak način odkrijemo čisto nov kontinent zgodovine, ki že stoletja neopazno maha z repom. Bomo videli.

Ideja je bila huronska in je obljubljala pravi kosmati zgodovinski spektakel. Komaj smo s tem končali, že se je oglasil Lars, ki je strokovnjak za živali, in rekel, da imajo psi v smrčku 220 milijonov vohalnih celic, človek pa le 5 milijonov. Pritrdil je Jefeju, da vpliv štirinožnih kosmatincev na svetovno dogajanje ni zanemarljiv, in še omenil, da so pekineze v stari Kitajski redili kot termaforje, da plemstva ni zeblo.

Učiteljica, ki ji je bilo, kakor že vemo, ime Veronika, in tako smo jo tudi klicali, se je tedaj spomnila na nekakšne »Šopenhauerjeve Atme«, četudi najprej nismo vedeli, kaj od tega je nemški filozof in kaj pes, kaj torej sodi v zgodovinopisje in kaj v zgodovinesje. A ni bilo pomembno. Za domačo nalogo smo morali narisati oba. In tedaj naj bi že izvedeli, saj bomo doma opravili potrebne raziskave s pomočjo knjig ali spleta.

Drugega dne smo si pri zgodovinesju ogledali rezultate naših risarskih in raziskovalnih spretnosti. Meni sta se Schopenhauer in Atma nekoliko ponesrečila. Kot vidite, pa sem se naučil pravilno črkovati ime filozofa. Tisti, ki filozofa nismo znali dobro narisati, je učiteljica v zvezek nalepila sličice z njegovim obrazom.

In dobili smo novo zabavno nalogo, naj ga priredimo svoji predstavi. Jaz sem se tako vživel v predelavo njegovega obraza, da bi ga spoznal 20.000 milj pod morjem. Najprej sem mu narisal nekaj podrasti v ušesih, to bi mu gotovo prijalo. Mislil sem, da so filozofi tako zatopljeni v svoje misli, da jih rast kocin gotovo ne briga. Po zvenu njegovega imena pa se mi je zdelo, da bi moral kaditi pipo. Malo sem mu tudi nagubal čelo in poudaril obrvi.